EMIL SZÁMBA VETTE EDDIGI ÉLETÉT

Emil negyvenedik születésnapja előtt pár hónappal a jövőbe gondolt

Hargittai Éva • JEGYZETE

Negyvenedik születésnapja előtt pár hónappal Emil számba vette eddigi életét. Értékelést tartott magában, magáról, magának. Visszaemlékezett gondtalan gyermekkorára, akkori terveire, hogy mi lesz majd, ha nagy lesz. Gyerekként, a felnőttek által gyakran feltett kérdést először nem is értette.

– Mi szeretnék lenni? Hát oroszlán - hangzott rövid töprengés után a válasz. A gyerek énjüket rég elvesztő felnőttek persze jót nevettek az egészen. Aztán egy idő után derengeni kezdett, hogy fogalakozást kéne választani, és mint minden kissrác, először rendőr lett, majd tűzoltó meg masiniszta is és kukás, majd űrhajós is, aztán – mint apa – targoncavezető, meg ilyenek.

Emil tovább merengett az iskolaéveken, átsiklott a gimnáziumon, átsiklott afelett is, hogy ha újrakezdené, mit és hogy csinálna, tanulna, nem tanulna, vagy hogy és mit tanulna. Átgondolta, kik és milyen hatással voltak döntéseire és választásaira. Sorba vette csalódásait nőben, barátban, kollégában, politikában, reményekben és saját magában. Számba vette hány éve lehet még hátra.

Emil negyvenedik születésnapja előtt pár hónappal a jövőbe gondolt. Újabb döntés előtt áll. Újabb döntés, mely mindent megváltoztat, vagy épp megtart a változatlanságban, a változatlan kilátástalanságban. És döntött.

Emil negyvenedik születésnapja előtt pár hónappal megvette a repülőjegyét Koppenhágába. Csak oda.